

SZONDI MIKLÓS

A hírnökbot

A jelkép eredete Mezopotámiába nyúlik vissza. Később az egyiptomi Thot istenség hordta a kezében, akit "Háromszor magasztos" néven is emlegettek, amit a görögök Hermész Triszmegisztozra fordítottak. A hírnökbotot a görögök KERÜKEIÓN-nak mondták, majd a rómaiak CADUCEUS-nak.

Az elnevezéséből következik, hogy ez a bot hírt közöl velünk. Ha megértjük, hogy milyen tudást akar közvetíteni, akkor azt is megértjük majd, honnan származik az a hír.

Formája emlékeztet a népmeséinkben oly sokszor megjelenő, világokat összekötő, fölfelé egyre kiteljesedő Életfára. Központi eleme a tengely. A tengelyen egy gömb van, ami önmagában lévő, tökéletes forma, így a teljességet képes megjeleníteni. Szilágyi László szerint erről a gömbről „talán kimondhatjuk, hogy a tér töve: terem-tő. Ám csak egy tengelyt (sugarat) látunk itt. Meglehet, hogy egy a mi világunk, s van még több teremtő sugár, tengely, amelyekről most nincsen tudásunk, nincsen vele dolgunk.”

A tengelyből nőnek ki a szárnyak, s köréje tekeredik a két kígyó. A kitárt szárnyak mindig mozgást jelképeznek, hiszen az a repülés közbeni állapot, és a hullámzó kígyótest is mozgást mutat. Ezek „ölelésében” még inkább föltűnő a tengely mozdulatlansága, nyugalma.

A szárnyak első jelentése az, hogy azok a repülés, a hírhozás „kellékei”. Átvitt értelemben jelenthetik a mindig szárnyakkal ábrázolt

angyalok világát is. A két kígyó hullámmozgást végez, fölfelé haladva, egyre nagyobb hullámokat képezve. A bot körül tekerednek, így spirált alkotnak.

A világon minden hullámmozgás. A hullám rezgése egy egyensúlyi állapot körüli mozgást jelent (azon egyensúlyi állapot körül mozog, ahova a csillapodásával egyre inkább „visszatér” oda – amiből teremtődött).

Minél rövidebb egy hullám, annál gyorsabb a rezgése, és a gyorsabb rezgés mindig több erővel, energiával jár. Az általunk érzékelhető (még ha nagyobb részt műszerrel is!) anyagi világunk a 10^{14} – 10^{26} -on rezgéstartományban található. Anyagi világgént érzékeljük, de tudjuk: „anyagi részecske” egyáltalán nem létezik, csupán az állóhullám az, ami anyagi tulajdonságokat mutat!

A mi anyagi hullámsávunkhoz képest fölfelé a gyorsabb/magasabb, és lefelé a lassabb/alaacsonyabb rezgésszámú tartományok vannak. Az egyszerűség kedvéért most csak ezzel a három rezgéssávval foglalkozunk. Mindegyikről elmondhatjuk: olyan nagy közöttük a rezgéskülönbség, hogy egymással szemben nem mutatnak „anyagi” tulajdonságot, tehát simán áthatolnak egymáson (pl. a rádióhullámok, vagy éppen a kozmikus sugárzások a házaink falain).

Ennek példázatát Thorwald Dethlefsen *A sors mint esély* című könyvében így hozza: A fizikából mindnyájan ismerjük a rezonancia fogalmát (resonare latinul annyit jelent: visszhangzani). A hangvilla csak azoknál a hangoknál rezeg, amelyeknek a rezgése megfelel a hangvilla saját rezgésének. Ha ez nem így van, a hangvilla számára a hang nem is létezik, hiszen nem képes érzékelni. Az a rádióvevő, amelyik középhullámra van beállítva, csak középhullámú adásra lesz együtt rezgő, az ultrarövid hullám és a hosszúhullám megismerhetetlen marad számára, nem tartozik a világába, a „világképéhez”. Ahhoz, hogy egy ember valamit érzékelhessen, bizonyos megfelelésben kell lennie az érzékelendővel, ez hozza olyan

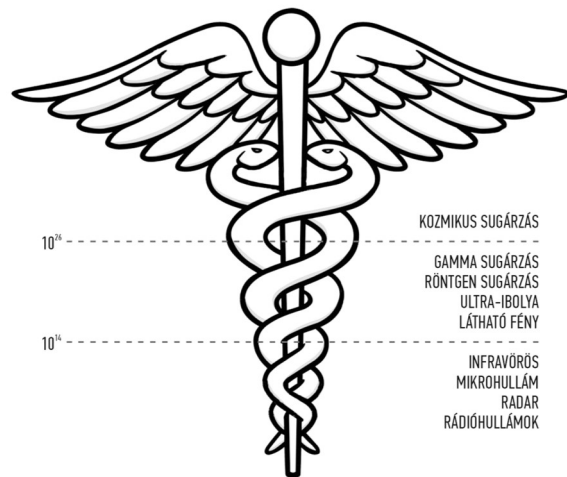
helyzetbe, hogy „együtt tudjon rezegni” vele; az érzékelést tehát ez az együttrezgés teszi egyáltalán lehetővé. A valóságnak mindenki csak azt a területét képes érzékelni, amelyre együttrezgő. Ez nemcsak a valóság érzéki észlelése, hanem a valóság összefogására is vonatkozik. Semmi sem érzékelhető, ami kívül van az együttrezgő, a visszhangzó képességünk határain, ezek a dolgok nem is léteznek számunkra. Ezért hiszi mindenki azt, hogy a valóság egészét ismeri, s hogy azon kívül nincs is semmi más, mint amit ismer.

Balogh Béla is a zene világából hoz erre példát: „Különböző hangokhoz különböző rezgésszám tartozik. Minél magasabb a rezgésszám, annál magasabb a hang. Az alsó C és a felső C nem ugyanaz a hang, a felső már a következő skála első hangja. Ha egy dallamot néhány oktávval mélyebben vagy magasabban játszunk le, az mégis felismerhetően ugyanaz a dallam lesz.” (Ezúton is köszönetemet fejezem ki neki *A végső valóság* című könyvéért.)

Számomra nyilvánvaló, hogy a fölfelé szélesedően tekeredő kígyók az egyre növekvő, sűrűsödő rezgésszámot mutatják, és ugyanakkor szép kifejezői az állóhullámnak, ami az egymással szemben haladó, egyenlő rezgésszámú és kitérésű hullámok találkozásánál fellépő jelenség.

A Wikipédián ez az értelmezés található a Caduceusra: A bot az alkímiai erők átalakítását jelképezi, a két kígyó pedig a világ kettősségét. A két kitért szárnyal együtt ez az alkímiai jelkép az egyensúlyt fejezi ki, illetve azt a folyamatot, amikor a világ kettőssége megszűnik, és minden eggyé válik az univerzummal. Üzenete: Fedezd fel önmagad kettősségét, és fogadd el, ez vezet a lélek igazi gyógyulásához.

Vári Jenő meglátása: ez egy ősi villám/villany-erőmű, ami életerő-áramot gerjeszt. Az anyag átlelkesítésének, átszellemítésének, a fény felé törekvésnek a folyamatábrája. A női és férfi lélek egyesülése, összefonódása. Örömeinkben felvillanyozódnak és megiramodnak, eközben áramot fejlesztenek. A RÚD gerincoszlop, a teremtő eRŐD – Isten, a Mennyei Atyánk –, amiben az Ő ereje áRaD. Ez a soha véget nem érő boldogság biztosítója.

Kiss József György szerint a két kígyó a fény rajzolatát jelentheti. A FÉNY is elektromos és mágneses összetevőkből áll. A mágneses és elektromos tér irányának összege egy forgó spirál vektort alakít ki a terjedés során. A két szárny pedig a szárnyaláson kívül jelentheti még a felülről való látást, a dolgok egységben látását, a bölcsességet is – teszi még hozzá Kiss.

A Kerükeion rajzára ráillesztettem az általunk ismert elektromágneses hullámok rezgésszámait. Mint tudjuk, az anyagi világnak érzékelt tartományunk a 10^{14} - 10^{26} értékek közé esik. A rajtunk kívül eső, magasabb rezgésű sávot – hozzánk viszonyítva – a felső világnak, s az alacsonyabb rezgésűt pedig alsó világnak nevezem el. A felső vagy az alsó jelző használatát sem kell szó szerint értenünk, hiszen egy magasabb rezgésszámú sáv ugyanazt a teret foglalhatja el, amit az alacsony rezgésszámú világ, tehát egymásban képesek lenni. Az egyszerűség kedvéért maradok ennél a három világnál, nem kizárva természetesen az általunk föl sem fogható világok számát.

Amikor egy teljes hullám egy másodperc alatt megy végbe, azt nevezzük 1 Hertznek. (A következőkben közelítő és kerekített számokat használok.) Vegyük először az alsó világnak néhány jellemzőjét: a hosszú rádióhullámok hossza kilométerekben fejezhető ki, és ezek 100 000 rezgésre képesek 1 másodperc alatt. A rövid rádióhullám hossza 10 és 100 m közé esik, s ez már 10 millió (10^7) rezgésre ké-

pes másodpercenként. A mikrohullám csak néhány cm-es, a rezgése viszont már 10^{10} , azaz tízmilliárd másodpercenként!

Amikor megpróbáljuk elképzelni a mi „anyagi” világunk alsó küszöbértékét, emberi felfogóképességünk korlátaiba ütközünk. Ugyanis a 10^{14} -en történő rezgés már 100 billió rezgést jelent másodpercenként, s mindezt olyan rövidke hullám teszi, aminek a hossza a milliméter ezred része (amit más szóval mikronnak mondunk).

Az ennél rövidebb hullámhosszú Röntgen-sugárzás rezgése már a 10^{16} - 10^{18} értékek között mozog, s e fölött pedig a gamma-sugárzás található. A felső világ a 10^{26} -on rezgésszámú kozmikus sugárzással kezdődik. Hogy meddig tart, már nem kérdezem, mert nem akarok úgy járni, mint Éva anyánk, aki bünt követett el azazal, hogy a tudás fájáról szakított. Dr. Papp Lajosnak nyilván igaza lehet, amikor azt mondja, hogy az a fa bizony az isteni tudás fája lehetett (!).

A különböző világok megértéséhez számomra jó példát jelentenek az elektromos képeket alkotó eszközeink (pl. televízió, számítógép, okostelefonok). Ezen a képalkotások az alsó világ 10^7 – 10^{10} rezgésszámjában működnek. Micsoda teljesítményre képes eszközöket tudott már az emberiség létrehozni ezen a szinten! A televízió képernyőjén keresztül bejöhöt hozzánk az egész világunk másolata! A számítógépeiken, telefonjaikon pedig olyan játékokat játszanak már a gyermekeink, amelyekbe könnyen beleélhetik magukat. Beleélnek a képernyő mögötti világba, tehát az összes figyelmük ott van, úgy, hogy ha szólunk hozzájuk, bizony először csak a testüket tudjuk szólóztatni.

Az egyszerűség kedvéért veszem az „anyagi” világunk középértékét, a 10^{20} értéket, ami 6 szintnyi távolságra van a szélső értékektől. Ezt a távolságot rávetítem az alsó világra, s így a 10^8 értéket kapom. A két érték között 12 nagyságrendi különbség van. Ebből a tartományból vagyunk képesek az előbb említett digitális eszközöknek a megteremtésére. Ez a távolság 1 billiónyi különbséget jelent! Jó lenne érzékeltetni ezt a számot! Ha hosszban akarom kifejezni, akkor 25 milliószor éri körbe a Földet. Nyilván ez a felfoghatatlan

sokszoros teszi lehetővé, hogy az ember képes legyen a saját képére teremteni valamit a hozzá képest alsó világban, a számítógépekben.

Ha mi a hozzánk képest durvább rezgésű világban képesek vagyunk ilyen számítógépes „élővilágot” teremteni, akkor milyen lehetőségek lehetnek azoknak, akik nálunknál sokkal kifinomultabb, magasabb rezgésű világban élnek, s hozzájuk képest mi vagyunk a durvább világ? Részemről el tudom fogadni azt, hogy a testünk egyszerűen „számítógépes” terméke annak a világnak, hogy mi csak árnyékvilága vagyunk a fölső világnak. Az a kép jut eszembe, hogy az ott lévő szellemünk a „számítógépen” (hogy ez valamilyen gép lenne, az most csak a mi fogalmaink szerinti kifejezés, inkább lehetne egy tudati tevékenységnek nevezni) megalkotja a Földre való saját testét a földi édesanyja méhében, s miután ezzel megvan, egyszerűen „beugrik a képernyőbe”, és helyet foglal a testében úgy, mint mikor reggel beülünk a gépkocsinkba, és beindítással „belelkesítjük” (a tűz hozzáadásával lelket lehelünk bele!), s ettől az egész kocsinyi anyaghalmoz „élni” kezd, majd vezetőként irányítjuk annak mozgását, haladását úgy, mint a szellemünk a lelkünkön keresztül a testünket. S tesszük ezt nap mint nap.

Az éjszakai pihenéssel lehetőséget kap a szellemünk, hogy az igazi, finom rezgésű otthonában föltöltekezhessen, hogy majd bírja erővel a testünkben létezését ebben a durvább világban. (Mi sem bírnánk ki, ha földi életünk minden percét egyfolytában az autókban ülve kellene töltenünk!) A testünkre, a „gépkocsinkra” azért van szükség, mert azzal tudunk helyet változtatni, haladni ezen a földi vándorúton, ami esélyt ad nekünk arra, hogy letörlesszük az előző életünkben összehozott adósságainkat, s legfőképpen, hogy Jézus útját járva megtanuljunk szeretni és szeretni tanítani, az Ő igazsága szerint élni az Ő életét.

A fenti példák ismeretében kérdezem: ebben az elanyagiasodott, „egyszer élünk!” világban megengedjük-e magunknak, hogy helyet adjunk a teremtettségünk lehetőségének?

Szondi Miklós, 2018.

Irodalmi hivatkozások:

Balogh Béla: Végső valóság; Bioenergetic, Budapest 2012

Kiss József György saját közlése, Paks 2017

Szilágyi László saját közlése, Pécs 2017

Thorwald Dethlefsen: A sors mint esély; Magyar Könyvklub, Budapest 1995

Vári Jenő saját közlése, Siklós 2018

TOMORY ZSUZSA

Magyar karácsony

*Igaz szavunk Ég szavunkkal azonos.
Istenünk az Igazság, a Fény és az Élet Ura.*

Nagyon sokan írtak már Karácsonyról honunkban és szerte a nagyvilágban. Valamennyi ilyen írás az Újszövetség meghitt képére hivatkozik: ott vannak a pásztorok, a Szent Szüle Pár, a három királyok, Jézus korának politikai és népességi viszonyai, s folytathatnám a sort tovább, de felesleges, hiszen mindezek a Biblia másoktól átvett, félreértett, s meg nem magyarázott alapjaira fektetik a hangsúlyt. Egy tanút hagynak ki ezen elemzésekből: a történet főszereplőjét, Jézust. Személyével kapcsolatban ismét legalább ugyanannyi könyvet írtak lelkes tudósok, mint a Karácsonyról. Vitatják istenségét, emberi mivoltát, a kettő lehető és lehetetlen összefüggéseit. Egy valamiben hasonlítanak e tanulmányok: a szavak mögül elődereng tanácstalanságuk. A betlehemi jászol előtt elnémul az emberi okoskodás, s megérint mindenkit a születés csodája.

De a betlehemi jászol és a Szent Család, az egész történet előképe hol kereshető? Hiszen a Bibliát megelőző műveltségekben is megtaláljuk ezeket a képeket, mint a finnek Kalevalájának Mariettája, vagy a kőkorszak szarvas lába mellett szalmán szülő anya történetében és képében.

Magyar tudatunkban minden történés az Égben kezdődik. Legyen tehát útmutatónk a már férfivé érett betlehemi gyermek önvallóása:

**ÉN VAGYOK AZ ÚT, AZ IGAZSÁG
ÉS AZ ÉLET.**

A betlehemi jászolban Ő született: az Út,
az Igazság és az Élet.

E mondat részeire bontva a következő:

ÉN VAGYOK AZ ÚT.

ÉN VAGYOK AZ IGAZSÁG

ÉN VAGYOK AZ ÉLET.

E hármast „**ÉN vagyok**” magyarázatot veszem magyar szellemű vizsgálatunk alá, illetve AZ ÚT meghatározást későbbre hagyom, hiszen ez foglalja magába utódaink megértését segítő irány alapját.

Igazság szavunk alapja az **Ég**, nagybetűsen Istent értjük alatta: *Az Ég áldjon!* Rovásírásunk megőrizte, hogy **Egy**—ként tiszteltük az Ég Urát. De az ég jelent égési folyamatot, s az ezzel járó **fényt** is: „*Az igazság fényében...*” Ő a teremtés mögött álló **Erő, Örök** Istenünk, kit a magyar **Öreg** Istenének hív: „*Él még az Öreg Isten*” mondásunk szerint. E magyar szóhasználat alapján születtek utódműveltségeink meg nem értésének tanúi: a fehér szakállu öreg „istenségek” oltárképei. Népünk tudta, hogy **öregnek** kell lennie annak, aki **örök**. De tudta azt is, hogy ábrázolni a Teremtés őszerejét, s a fényt nem lehet. Berzsenyi költeménye oly szépen összegezi: „*...Léted világit, mint az égő nap, csak szemünk bele nem tekinthet...*”

Az **Élet** mindenünk, s a mindenség mozgató **ereje**, kiben az Ég Ura önmagát jelenti ki, s aki által az örök csend honából, őseink szerint **a teremtés szünetes közepéből** kilép, hogy mindennek része legyen. Az Életben egyesül az örök nyugalom az örök változással. Egyetemes, mint atyja, de ő már érintkezik az anyaggal, hogy egy legyen a Teremtéssel.